

Witamy serdecznie w grocie Peggau, największej austriackiej jaskini przez którą przepływa woda.

Odkrycie jaskini 1-ego kwietnia 1894:

Max Brunello, włoski jaskinioznawca odkrył tę grootę. Stopniowe odkrywanie tej jaskini odbywało się od Semriach, gdyż w Peggau stojąca tam woda blokowała wejście do jaskini (dopiero w 1913 dzięki odwadniającym stolniom woda obniżyła się o 7 metrów).

29-go kwietnia 1897 w następstwie silnych opadów deszczu, siedmiu badaczy jaskiń zostało w niej odciętych od wyjścia, dopiero po 9-ciu dniach na skutek wielkiej akcji ratowniczej, w której brało udział ponad 1000 osób, zostali uwolnieni.

Szczegółowe odkrywanie jaskini:

Jaskinia posiada dwa wyjścia: Lurgrotte Peggau oraz Semriach (Lurgrotte Peggau jest zarządzana przez nasze towarzystwo, Semriach jest w rękach prywatnych). 13-tego lutego 1935 jaskinia została po raz pierwszy pokonana (od jednego wejścia do drugiego) w osiemnaście godzin. Po dwudziestu latach prac budowlanych Lurgrotte w 1957 została przystosowana dla turystów, trasa do Semriach trwa trzy do czterech godzin. W wyniku powodzi stulecia w 1975 roku (około 10m³/s) większość zbudowanych dróg dla turystów została zniszczona.

Powstanie Lurgrotty:

W wyniku ruchów tektonicznych powstały rysy, szczeliny oraz mniejsze i większe jaskinie. Poprzez powstałe otwory przenikała woda, która wymywała skały. Przez miliony lat procesy erozyjne oraz podziemne prądy wody utworzyły tak szeroko rozgałęziony system podziemnych korytarzy. W Austrii istnieje około 10.000 jaskiń, tylko w Styrii ponad 4.500, ale tylko 25 z nich są otwarte dla zwiedzających.

Jak powstają stalaktyty:

Woda przecieka przez rysy i szczeliny w skałach wymywając przy tym ze skał maleńkie cząsteczki. Woda ta wraz z drobinami zbiera się na sklepieniu a następnie na skutek siły ciężkości skrapla się i spada, przy czym wspomniane drobinki skał przyklejają się do sklepienia tworząc stalaktyty.

Zwiedzanie Lurgrotty:

Krótką trasę zwiedzania trwa około 1 godziny co odpowiada około 1 km. Cała trasa jest oświetlona. Zalecane jest wzięcie ze sobą kurtki – temperatura w jaskini jest na poziomie 10°C oraz wilgotność powietrza około 95%. Zimą są również organizowane zwiedzania trwające 5-7 godzin.

A 8120 Peggau Lurgrottenstr. 2, Tel. Und Fax: ++43 3127 2580
Internet: www.lurgrotte.com E-Mail: lurgrotte@utanet.at

Trasa zwiedzania:

1. Informacje ogólne: temperatura zarówno zimą jak i latem +10°C, w wodzie żyją małe raki (około 2 cm długości). W grocie można też spotkać jaskiniowe równonogi, jaskiniowe pająki a także inne insekty. Nietoperze (około 460 sztuk z aż 9-ciu gatunków) można zobaczyć tylko od października do maja. Strumień, który przepływa przez udostępnioną dla zwiedzających wypływa mniejwięcej 1,8 kilometra od wejścia Peggau ze skalnej szczeliny. Pochodzenie tej wody do dzisiaj nie jest wyjaśnione.
2. Wejście do jaskini prowadzi przez szeroko otwarty skalny portal. Badanie jaskini od strony Peggau było bardzo utrudnione, jako że tam gdzie znajduje się skalny portal wcześniej płynął wartki strumień, którego źródłem był topniejący śnieg. Strumień ten posiadał na tyle silny prąd, że wcześniej napędzał warsztat gdzie wytapiano srebro, a późniejszych latach tartak.
3. Po przejściu przez przedsionek jaskini zaraz przy zejściu do kamiennego mostu można obejrzeć szkielet niedzwiedzia jaskiniowego (sprzed około 20.000 lat), kości te pochodzą z pobliskiej jaskini.
4. Przy pierwszym stalaktycie można obserwować na ścianach a także na sklepieniu *strudeltöpfe, kolke, karrenbildungen*, które powstały z wody i drobinek skał. Te skały mają od 400-stu do 350-ciu milionów lat i pochodzą z epoki devonu.
5. „Baldachim” jest wielkim stalaktytem, który dzięki wpływowi takich materiałów jak żelazo, ołów czy mangan mieni się wieloma kolorami. Schody prowadzą do „marmurowego tunelu”.
6. dzięki dwóm sztolniom udało się dostać do „hali zwycięstwa” – dużego pomieszczenia w jaskini. W 1924 roku właśnie tutaj spotkali się jaskinioznawcy, którzy wyruszyli z Peggau z badaczami jaskiń, którzy wyruszyli z Semriach.
7. Pod sklepieniem można zobaczyć „3 Zinnen“, cienkie, przejrzyste stalaktyty nazwane tak jak 3 szczyty w Południowym Tyrolu (Stalaktyty „rosną” około 1 centymetra w przeciągu 80 – 100 lat).
8. Trasa prowadzi bezpośrednio obok „dzwonu”.
9. Dalej do „Kapelusya tyrolskiego”.
10. W dół do „Deszczowej groty”, ilość kapiącej wody to 10-40l/sec. w temperaturze 8-10°C – tutaj pada cały rok. *Hier führt ein Schacht an die Oberfläche, die sogenannte „Angerleitenschwinde“ und wird von eine Doline mit Wasser versorgt*, od czasu do czasu można tutaj również spotkać małe raki.
11. „Książę” – (wierzchołki przypominały wcześniej koronę) jest najcięższym, wolnowiszącym stalaktytem - 3,7m i waga około 3 ton - na odcinku pierwszego kilometra.
12. Tutaj kończy się 1000 metrowy odcinek oświetlonej elektrycznie trasy turystycznej. Droga prowadzi z powrotem poprzez wysoką na 20-ścia metrów „Krokodylą szczelinę” (skała ma tutaj wygląd/formę krokodylich łusek).
13. Drugi odcinek trasy turystycznej (dodatkowo 1 km) jest możliwy tylko z lampami typu **LED** lub karbidowymi. Przejście aż do Semriach (prawie 6 km) na dzień dzisiejszy nie jest już możliwy.